

D ů v o d y:

Dovolací soud sdílí názor odvolacího soudu, že ručení vlastníka automobilu za šoférovo zavinění se neomezuje jen na případy, jež má na mysli § 7 automobilového zákona ze dne 9. srpna 1908, čís. 162 ř. zák., nýbrž že platí také pro případy ručení podle §u 3 tohoto zákona, a poukazuje dovolatele na správné důvody napadeného rozsudku s dodatkem, že, kdyby zákonodárce byl chtěl ustanoviti výjimku z předpisu §u 8 autom. zák., byl by ji pojal výslovně do zákona a byl by vyslovil, že tento předpis neplatí pro případy ručení podle §u 3 autom. zák.; než zákon v tomto směru nerozpoznává, ustanovuje bezvýjimečně za pravidlo, že ve všech případech, ve kterých nároky na náhradu škody jest posuzovati dle občanského práva, vlastník automobilu ručí za zavinění osob, jichž používá při jeho provozování. Za tohoto stavu věci není ničeho získáno pro dovolatelovo stanovisko ani zařazením §u 8 za § 7, naopak, kdyby byl správným dovolatelův názor, musil by § 8 zníti: »auch dort, wo die s e« nebo »die erwähnten Ersatzansprüche«, kdežto § 8 bez jakéhokoliv poukazu na ustanovení §u 7 všeobecně zní: »auch dort, wo die Ersatzansprüche« atd. a nikterak nevylučuje případy uvedené v §u 3 autom. zák. Dále nasvědčuje správnosti tohoto výkladu § 3 zákona, jenž vypočítává ustanovení automobilového zákona, která neplatí pro vzájemné nároky majitelů automobilů, a zmiňuje se pouze o §§ 1 a 2, nikoli též o §u 8.

Čís. 3860.

Nevadí, že v čase projevu dlužnickovy vůle, zrušiti závazek započtením vzájemné pohledávky, tato byla již promlčena, jen když nenastalo promlčení dříve, než se pohledávky střetly.

(Rozh. ze dne 13. května 1924, Rv II 181/24.)

Proti žalobě na erár o vrácení přeplatků dovozného namítl žalovaný erár započtením pohledávky z nedoplatků dopravného. **P r o c e s n í s o u d p r v é s t o l i c e** uznal dle žaloby, **o d v o l a c í s o u d** žalobu zamítl. **D ů v o d y:** Odvolání tvrdí, že rozsudek jest právnícky nesprávným, vycházejí z toho názoru, že započtení pohledávek nastává teprve projevem vůle, k tomu směřujícím, a že nelze započísti pohledávku promlčenou. Výtku tato není neoprávněna. Podle §u 1438 obč. zák. ruší se pohledávky, započtení schopné, jakmile se spolu střetly. Aby tento účinek nastal, je třeba dlužnickova projevu vůle, k tomu směřujícího. Koncem ledna a počátkem února 1921 zaplatila žalobkyně dovozné z 53 zásilek a přeplatila prý 4.479 Kč 10 h a 699 marek. Žalovaný tvrdí, že přeplatek ten činil jen 9 Kč 20 h a 699 marek. Žalobkyně nedoplatila prý však na některé ze zásilek a na některé zásilky, dopravené od října do prosince 1920, 3.075 Kč 60 h a po srážce uvedených přeplatků 2.287 Kč 70 h. Pohledávka žalobkyně 4.479 Kč a 599 marek a žalovaného 3.075 Kč 60 h nebyly tedy, když se střetly, promlčené. Hodily se tedy k započtení a toto také ihned nastalo. Žalovaný uvědomil ovšem

o tom žalobkyni až 17. května 1922, tedy po roce od střetnutí se oněch pohledávek, to však na věci ničeho nemění, poněvadž uvědomění toho bylo třeba jen k vyvolání účinku započtení již dříve nastalého.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

(Odvolací soud posoudil věc správně po právní stránce. Názor jím projevený shoduje se s judikaturou tohoto Nejvyššího soudu, vyslovenou v rozhodnutí č. j. Rv I 171/21 uveřejněném pod čís. 1082 sb. n. s., na něž se dovolatelka poukazuje. Ani rozhodnutí ze dne 16. ledna 1923, Rv I 879/22 sb. n. s., čís. 2170 není v rozporu s tímto názorem. Vždyť dovolání samo uvádí jeho znění, dle něhož účinek započtení vztahuje se na dobu, kdy se střetly vzájemné pohledávky způsobilé k započtení, byť i došlo teprve později k projevu dlužnickovy vůle, zrušiti závazek vzájemnou pohledávkou. Těmto slovům nechce dovolání rozuměti, jinak by nekladlo důraz na to, že v čase projevu vůle dlužnickovy byla vzájemná pohledávka promlčena. Pro rozhodnutí věci postačí zjištění, že promlčení nenastalo před tím, než se pohledávky střetly, neboť tato doba je směrodatnou pro posouzení účinku započtení; nezáleží proto na tom, co se stalo později.

Čís. 3861.

Nebylo-li při rozluce uznáno na vinu žádného z manželů, nemůže manželka požadovati na manželi výživné.

(Rozh. ze dne 13. května 1924, Rv II 193/24.)

Manželství stran bylo rozloučeno bez viny manželů. Žaloba manželky na manžela o placení výživného byla zamítnuta s o u d y v š e c h t ř í s t o l i c, N e j v y š š í m s o u d e m z t ě c h t o

d ů v o d ů:

Dovolání hájí právní stanovisko, že žalobkyni, jež na rozluce manželství nemá viny podle Šu 1266 obč. zák. věty druhé, přísluší nárok na poskytování výživného žalovaným, třebaže ani on nemá viny na rozluce. Názor ten není správným. V Šu 1266 obč. zák. ustanovuje se pro případ, že bylo uznáno na rozluky manželství rozsudkem, že bezvinnému manželi přísluší nejen úplné zadostiučinění, nýbrž i to, co bylo mu vymíněno ve smlouvách svatebních pro případ, že druhého manžela přežije. Plným zadostiučiněním rozumí se náhrada škody, kterou manžel utrpěl tím, že zrušením manželského společenství zanikne vyživovací povinnost druhé strany. Tento vyživovací nárok jest nárokem na náhradu škody, předpokládaje zavinění manžela na rozluce, jež rozsudkem ve sporu o rozluky musí býti zjištěno. Dle §Šů 102 a 1265 obč. zák. může při neplatnosti manželství strana, jež na neplatnosti nemá viny, žádati na vinné straně odškodnění; v Šu 1266 ustanoveno, že při